

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana

Data 21 de juny de 2008

La insuportable lleugeresa d'ERC

Els republicans, que no sortiran de l'executiu per voluntat pròpia, saben que són decisius i que la resta del govern només pot resignar-se a la seva manera de fer si no es vol veure estimbada al precipici d'unes eleccions anticipades

tribuna
Periodista

[JORDI MERCADER.](#)

+ Puigercós i Carod, en un consell nacional d'ERC. L'autor considera que el primer no ha guanyat però ha sobreviscut al seu propi parany.
Foto: GABRIEL MASSANA

Si hi havia una seguretat abans del congrés d'ERC aquesta era que els republicans no abandonarien el govern de la Generalitat. De fet, és l'única seguretat que s'ha demostrat consistent. La resta de presumpcions sobre les quals el nou president va forçar les circumstàncies del procés assembleari republicà s'han manifestat errònies. Puigercós no ha guanyat, ha sobreviscut al seu propi parany. I això és molt poca rendida per a un polític que, sortint de la conselleria de Governació per assegurar una posició suposadament majoritària al partit, va exhibir la seva opinió simplement instrumental del govern, i per a un partit que han mantingut literalment paralytitzat el govern de Catalunya durant mesos per estar allà on estava.

Milan Kundera va recuperar fa més de 20 anys, amb la seva novel·la *La insuportable lleugeresa de l'ésser*, un debat filosòfic mai resolt sobre el pes i la lleugeresa. Es tractaria de saber quin dels dos pols és un principi negatiu i quin és el positiu, segons la vella idea de la divisió del món en principis contradictoris. En tot cas, el que sembla clar és que ERC sí que continua presonera d'aquest debat, amb el greuge que els seus dubtes interiors perjudiquen permanentment el conjunt dels ciutadans. Un dels nostres clàssics de la política, Miquel Roca, s'ho preguntava fa uns dies: com és possible que un grup tan poc representatiu de la societat catalana pugui tenir una influència tan desmesurada en la vida política del país?

Si no volem concloure que el veritable problema és la distància cada vegada més abismal entre la política en minúscules i el dia a dia del país, conclusió que seria llastimosa perquè és derrotista, caldrà començar per atribuir una part de la culpa a la transitòria electoral que regeix a Catalunya i que impedeix un vot del mateix pes per cada elector del mateix país. Tan perniciosos deu ser aquest model electoral que ERC en el seu congrés no l'aplica sinó que utilitza la fórmula d'un militant un vot, sigui de la comarca que sigui el militant; una assignació senzilla i entenedora que resta vetada, però, al comú dels catalans en les eleccions al Parlament entre altres coses perquè els republicans es neguen a modificar la legislació vigent des dels temps de la UCD.

Després ens caldria considerar la manera d'actuar dels republicans al govern durant aquests quatre anys i mig i, probablement, tots compartíem la sensació que no han fet els deures, salvant digníssimes excepcions. Qualsevol diria que pateixen de por escènica davant el compromís que suposa la gestió dels interessos públics, en contraposició a l'alegria que demostren en la pràctica permanent del tacticisme partidari. Poc sembla importar-los que l'afany per obtenir insignificants victòries momentànies (com ara l'endarreriment de la tercera hora de castellà o les derrotes parlamentàries de Montilla quan es va demanar la dimissió de la ministra Álvarez i el canvi de traçat de l'AVE per Barcelona) impliqui en realitat la consolidació de la inestabilitat política com un dèficit crònic. El canvi constant d'opinió exhibit davant el transvasament en temps de sequera o la contradicció de posicions en el projecte de la MAT han estat paradigmàtics d'aquesta concepció de la coresponsabilitat governamental. Per als qui esperaven un canvi de tarannà després del congrés, no són especialment encoratjadores les primeres reaccions del nou president referents a unes suposades línies vermelles que garantirien la supervivència del govern de la Generalitat o la culpabilització de Zapatero com a responsable de tots els mals de Catalunya.

Espanta només pensar que d'aquí a uns mesos podria haver-hi primàries a ERC amb la consegüent congelació dels afers complicats del govern per a salvaguarda dels interessats en aquesta confrontació interna. Els republicans, que tenen clar que no sortiran de l'executiu per voluntat pròpia, també saben que són decisius i que la resta del govern només pot resignar-se a la seva manera de fer si no es vol veure estimbada en el precipici d'unes eleccions anticipades que els podrien passar factura a tots.

Hi haurà un episodi previ a la paràlisi de les primàries en forma de crisi de govern per satisfer la nova presidència d'ERC? No sembla que els resultats obtinguts per Puigercós li concedeixen l'oportunitat de substituir Carod en el govern. D'entrada, fins i tot es podria defensar que l'actual vicepresident de la Generalitat ha guanyat la partida a l'exconseller de Governació en abandonar la competició per veure qui tenia menys vots entre la militància. La coincidència entre aquest moviment tàctic arriscat però notable i la pírrica victòria del seu adversari al congrés, li dona un alè de vida per competir per la designació com a candidat a les eleccions autonòmiques i per continuar en el càrrec actual al govern de la Generalitat.

Si ERC no força un altre mal pas, res fa preveure que hi hagi una crisi de govern per voluntat del president Montilla. L'experiència demostra que, en una situació de canvis, ERC té una tendència innata a demostrar que res es fa sense el seu consentiment, actitud que acostuma a adornar amb alguna incorporació vistosa per a la polèmica. Es pot repetir infinitament un instant de la nostra vida? Nietzsche creia que sí. I Kundera ho considerava demencial.

